

DOI: <https://doi.org/10.36719/2663-4619/85/27-32>

Ayşən Mübaşir qızı Cavadova
Bakı Dövlət Universiteti
aysheni@mail.ru

SEMASİOLOJİ SÖZ QRUPLARI: OMONİMLƏR, SİNONİMLƏR VƏ ANTONİMLƏR

Xülasə

Semasiologiya dildə mühüm yer tutan dilçilik məsələlərindəndir. Semasiologiya sözlərin mənalərini və dəyişmə üsullarını öyrənir. Dildə işlənən hər bir vahidin mənası vardır. Elə vahidlər vardır ki, onlar bir sözlə müxtəlif mənalara ifadə etməyə imkan verir. Belə sözlər dildə omonim kimi araşdırılır. Omonimlər eyni cür yazılır və tələffüz edilir, ancaq onlar arasında böyük məna fərqi vardır. Sinonimlər dildə üslubi keyfiyyətlərinə görə omonimlərdən seçilir. Sinonimlər dildə artıqlığın və yersiz təkrarın qarşısını alır. Belə ki, onlar müxtəlif cür yazılır, müxtəlif şəkildə tələffüz olunur, ancaq məna baxımından bir-birinə yaxın olur. Bir sözü cümlədə bir dəfədən artıq işlətdikdə o nitqdə çətinlik yaradır və dinləyicini yorur. Antonimlər nitqdə təzad yaratmaqla onun təsir gücünü artırır, çünki belə sözlərə xas olan ən mühüm keyfiyyət onların bir-birinə əkslik təşkil etməsidir.

Açar sözlər: semasiologiya, leksik vahidlər, omonimlər, sinonimlər, antonimlər

Ayshan Mubashir Javadova
Baku State University
aysheni@mail.ru

Semasiological word groups: homonyms, synonyms and antonyms

Abstract

Semasiology is one of the issues of linguistics that has an important place in language. Semasiology studies the meanings of words and the ways in which they change. Each unit used in the language has a meaning. There are units that allow one word to express different meanings. Such words are studied as homonyms in the language. Homonyms are spelled and pronounced the same, but there is a big difference in meaning between them. Synonyms are chosen from homonyms according to their stylistic qualities in the language. Synonyms prevent redundancy and unnecessary repetition in language. So, they are written differently, pronounced differently, but they are close to each other in terms of meaning. When a word is used more than once in a sentence, it creates difficulty in speech and tires the listener. Antonyms increase the impact of speech by creating contrast, because the most important quality of such words is that they are opposites to each other.

Keywords: semasiology, lexical units, homonyms, synonyms, antonyms

Giriş

Dilçiliyin şöbələrindən biri olan semasiologiyada dil vahidlərinin mənalari, eləcə də həmin mənalərin dəyişmə üsulları öyrənilir. Çox zaman semasiologiya leksikologiyanın tərkibində öyrənilir, ayrıca tədqiqata cəlb edilmirdi. Ancaq semasiologiyanın da əsas tədqiqat obyekti sözdür. Semasiologiya mənşəcə yunan dilindən götürülmüşdür. “*Bu söz yunanca ifadə etmək, göstərmək mənasını bildirən semasia (somasia) və nəzəriyyə mənasında işlənən loqos (logos) sözlərinin birləşməsindən düzəldilmişdir*” (Qurbanov, 1985:274).

Unutmaq olmaz ki, dildə işlənən hər bir vahid müəyyən məna daşıyır. Bir çox tədqiqatlarda məna məsələsi ön plana çıxarılmışdır. Məhz bu baxımdan məna anlayışı dilçilikdə mühüm əhəmiyyət kəsb edən məsələlərdəndir. “*Semasiologiya sözlərin və ifadələrin leksik mənalərini və bu*

mənaların dəyişmə üsullarını tədqiq edən dilçilik bölməsidir” (Adilov, Verdiyeva, Ağayeva, 1989:233).

Semasiologiyada maraq kəsb edən məsələlərdən biri də omonimlikdir. Omonimlər dilin lüğət tərkibində xüsusi çəkisi olan söz qruplarıdır. Omonimlərin dilçilikdə tədqiq edilməsi, onun çoxmənalı sözlərlə paralelliyinin müqayisə edilməsi mühüm əhəmiyyət kəsb edən və yeni araşdırmalara yol açan məsələlərdəndir. Omonimliyə aid materiallara və müəyyən fikirlərə yunan və Şərq fəlsəfəsində rast gəlinərsə də, onun tədqiqi tarixini XVII əsrə aid edə bilərik. *“Hələ XVII əsrin linqvistik tədqiqatlarında bu termin işlədilmişdir. Rus və Qərbi Avropa dilçiliyində bu problem XIX əsrə qədər az tədqiq edilmiş, XX əsrdən etibarən isə diqqət mərkəzində durur. Azərbaycan dilçiliyinə gəlincə, omonimlik məsələsi tam şəkildə işlənməmiş, 1950-ci ildən sonra lüğətçiliyin inkişafı ilə əlaqədar olaraq omonimliyə maraq artmışdır”* (Mahmudova, 1996:12).

Omonimlərlə bağlı dilçilik ədəbiyyatında müxtəlif fikirlər vardır. Amma demək olar ki, onların hər biri üçün ortaq cəhət yazılış və deyilişin eyni olmasıdır. *“Omonimlər leksik mənaları müxtəlif, qrammatik mənaları eyni, həm də müxtəlif olan eyni fonetik tərkibli tələffüz və tərkibcə fərqlənməyən sözlərdir”* (Həsənov, 1990:43). Məsələn, “yaz” sözü iki nitq hissəsi kimi omonimdir: ilin fəsilələrindən birinin adı kimi isim, həm də nəyisə yazmaq anlamında feil kimi işlənir. “Kök” sözü həm sifət, həm də isim kimi işlənir. “Kök” sözü sifət kimi şişman, dolu, isim kimi isə tərəvəz mənasında işlədilir. Belə nümunələrin sayını kifayət qədər artırmaqla bilərik. Fikrimizcə, yuxarıda H.Həsənovun omonimlər haqqında söylədiyi bu fikirlər onları doğru təsvir etməyə imkan verir. Omonimlərin yaranması və dildə formalaşması yeni hadisə hesab oluna bilməz. Dilimizin lüğət tərkibinin formalaşmasında, eləcə də zənginləşməsində omonimlər xüsusi yer tutur və tarixi kateqoriya hesab olunur. Dilimizdə ən çox feil və isimlər bir-biri ilə omonimlik təşkil edir. Məsələn, “yay” omonimi həm feil, həm də isim kimi işlənir. Yay – ilin fəsilələrindən birinin adı, yay – yaymaq feildir. Bəzi omonimlər isə həm feil, həm isim, həm də sifət ola bilər. Məsələn, “düz” omonimi 3 nitq hissəsi ola bilər. “Düz” – isim kimi çöl mənasında, düz fikir sifət mənasında, düz (mək) feil kimi omonimlik təşkil edir. Deməli, omonim sözləri müəyyən etmək üçün, ilk növbədə, belə sözlərin həm eyni səslənməsinə, həm də onlar arasında mənə bağının qırılmasını diqqətdə saxlamaq lazımdır. B.Xəlilov omonimlərə tərif verərkən qeyd etmişdir ki, *“omonimlər bir-biri ilə əlaqəsi olmayan və mənə əlaqəsini çoxdan itirmiş məfhumları ifadə edən, eyni səs tərkibinə məxsus sözlərə deyilir”* (Xəlilov, 2008:163). Omonimlər araşdırılan zaman onların çoxmənalı sözlərlə müqayisə edilməsi omonimlərlə bağlı tədqiqatlarda hər zaman diqqət mərkəzində olmuşdur. Buna səbəb bəzi sözlərin həm omonimlik, həm də çoxmənalılıq kəsb etməsi, bəzi sözlərin zamanla çoxmənalı sözlərə keçməsidir. T.Əfəndiyeva omonimlərlə bağlı problemin mürəkkəb olmasına diqqət çəkərkən yazır ki, *“omonimlər probleminin mürəkkəb olma səbəbi bu kateqoriyanın müəyyən nöqtədə polisemiya ilə toqquşmasıdır”* (Əfəndiyeva, 1980:55).

Qeyd edək ki, dilçilikdə omonimlik və çoxmənalılıq ilk baxışda bir-birinə yaxınlığı ilə diqqət çəkir və bu daha çox zahiri oxşarlığa əsaslanır. Həm omonim, həm də çoxmənalı sözlərdə eyni səs tərkibi, eyni yazılış və bir sözün bir neçə mənə ifadə etməsi baxımından oxşarlıq təşkil edir. Ancaq onlar arasında fərq oxşarlıqdan daha mühüm əhəmiyyət kəsb edir. *“Dildəki omonimlərin müəyyən qismi çoxmənalı sözün parçalanması, yəni çoxmənalı sözün mənalarından birinin sözün mənalar sistemindən ayrılıb müstəqil bir söz kimi çıxış etməsi nəticəsində yaranır. Bu da iki leksik-semantik hadisə arasındakı qarşılıqlı əlaqənin mövcudluğunu şərtləndirən əsas səbəblərdən biri kimi göstərilə bilər”* (1978:148-149).

Çoxmənalı sözlərlə omonimləri müqayisə etsək görərik ki, onlar arasında ən böyük fərq mənaların bağlılığı və uzaqlaşması ilə əlaqədardır. *“Çoxmənalı sözlərlə omonimlər arasında ciddi fərq vardır. Çoxmənalı sözlər əsasən bir mənə ətrafında toplaşaraq müxtəlif mənə qrupları əmələ gətirir. Omonim olan sözlər formaca nə qədər bir-birinə oxşasa da, onların arasında mənə yaxınlığı olmur”* (Məmmədov, 1961:101). Çoxmənalı sözlərdə ilkin söz əsas hesab olunur, sonra yaranan sözlər həmin sözlə bağlı olur, onunla əlaqəsini qoruyub saxlayır.

Dildə işlədilən digər üslublarla müqayisədə semasioloji sistemə daxil olan söz qruplarının üslubi imkanları daha genişdir. Semasioloji sistemə daxil olan söz qrupları daha çox bədii üslubda

aydın seçilir. Bədii üslubun xarakterinə uyğun olaraq obrazların daxili aləminin açılmasında, hadisə və obrazları daha canlı verilməsində semasioloji söz qruplarının böyük rolu vardır.

Omonimlərdən bədii ədəbiyyatda da istifadə olunur. Bədii ədəbiyyatda omonimlərdən şeirlərdə istifadə olunur və onlar cinas yaradır. M.Hüseynzadə omonimlərin bu cəhətinə diqqət yetirərək yazır ki, “*Omonimlərdən bədii ədəbiyyatda, xüsusən şeirdə çox istifadə olunur və cinas yaradılır*” (Hüseynzadə, 1954:15).

Omonimlərin üslubi xüsusiyyətlərindən danışarkən qeyd etmək lazımdır ki, omonimlər sinonim və antonimlərdən fərqli olaraq bədii ədəbiyyatda çox da istifadə edilmir. Omonimlər sözlərin üslubi imkanlarının sinonim və antonim sözlərlə müqayisədə bir qədər məhdud surətdə istifadə edilir. Düşünürük ki, sinonim və antonimlərlə müqayisədə omonim sözlər səslənmə, yazılış baxımından nisbətən daha mürəkkəb təbiətə malikdir, onun işlənmə dairəsi elə də geniş deyildir.

Dilin lüğət tərkibində semasioloji sistemdə mühüm yer tutan məsələlərdən biri də sinonimlərdir. Sinonimlər dilin lüğət tərkibində xüsusi önəm kəsb edir. Sinonimlər müxtəlif cür yazılır, ancaq mənə yaxınlığı ilə seçilir. Məsələn, *qaçmaq-yüüyürmək, oturmaq-əyləşmək, danışmaq-dinmək* və s. Sinonim sözlər demək olar ki, tamamilə eyni mənanı ifadə etmir, sadəcə yaxın mənaları ifadə edir. Onlar arasında incə üslub və mənə fərqləri vardır. Sinonim sözlər nə qədər yaxın mənalar ifadə etsələr də, onların hər birindən bir mətn daxilində işlətmək mümkün olmaz. Bu haqda T.Əfəndiyeva yazmışdır ki, “*Sinonimlər tam mənada bir-birinin əvəzinə işlənə bilən sözlər deyildir. Sinonim cərgəyə daxil olan hər bir sinonim mənə çaları və üslubi rənginə görə nitqdə istifadə imkanı vardır. Özü də heç bir sinonim məqsədsiz o biri sinonimin yerində işlənmir*” (Əfəndiyeva, 1980:31-32).

Dildə işlənən sinonim sözlər bir mətn daxilində bir-birinə sinonimlik təşkil edir. Ancaq ola bilər ki, onlar digər mətndə heç bir sinonimlik ifadə edə bilməsin. Müasir Azərbaycan dilində sinonim sözləri müəyyənləşdirmək üçün onlara həm semantik, həm qrammatik həm də üslubi cəhətdən yanaşmaq lazımdır. Sinonimlər semasioloji sistemdə mühüm yer tutur və bütün dünya dillərində səciyyəvidir. Sinonimlər dildə xüsusi önəm kəsb edən məsələlərdəndir. Onlar leksikologiyada, üslubiyyatda eləcə də semasiologiyada öyrənilir. Sinonimlər dilin lüğət tərkibində mühüm rol oynayır, onu zənginləşdirir. Dildə sinonimlərin işlədilməsinin bir çox məqamları vardır:

- 1) Sinonimlər yersiz təkrarın qarşısını alır;
- 2) Sinonimlər dili zənginləşdirir;
- 3) Nitqdə mənanı daha da qüvvətləndirir;
- 4) Dildə yersiz baş verən təkrarların qarşısını alır və s.

Sinonimlərin morfoloji xüsusiyyətləri də vardır. Belə ki, dilimizdə isim, sifət, feil daha çox sinonim olur. Müxtəlif nitq hissələrinə aid sinonimlərə bunları göstərə bilərik:

- 1) İsim kimi işlənən sinonimlər: arzu-istək-niyyət, amal-məqsəd, el-oba, dost-tanış, bahar-yaz və s.

Üzdən ağladığım yadıma gəlmir
Ağlasam, göz yaşım ürəkdən gəlib.
Sevgim də, *sözüm* də, *məhəbbətim* də
Nə varsa beşikdən, bələkdən gəlib (Yaqub, 2006:57).

Gah sola boylandım, gah da ki, sağa.
Yeridim başıma qar yağa-yağa.
Qalxa bilmişəmsə uca bir dağa,
Bu təmiz *arzudan*, *diləkdən* gəlir (Yaqub, 2006:57).

Aşıqın istəyi gözəlin nazı
Gətirər hər ömrə *baharı*, *yazı*
Bilər nə deməkdi aşığın sazi
Duyar elə dönüb axanlar məni (Yaqub, 2006:160).

Verilən nümunələrdə *sevgi-məhəbbət*, *arzu-dilək*, *bahar-yaz* sözləri isim olmaqla sinonim kimi işlədilmişdir.

2) Sifət kimi işlənən sinonimlər: balaca-kiçik-xırda, qoca-yaşlı, gözəl-qəşəng, incə-zərif, böyük-iri-yekə və s.

3) Feil kimi işlənən sinonimlər: qaçmaq-yüyürmək, alışmaq-odlanmaq-yanmaq, demək-söyləmək və s.

4) Say kimi işlənən sinonimlər: çox-xeyli, bir az-bir qədər.

5) Zərf kimi işlənən sinonimlər: tez-tez-sürətlə, cəld-tez və s.

6) Bağlayıcı kimi işlənən sinonimlər: amma-ancaq-lakin-halbuki-fəqət və s.

7) Qoşma kimi işlənən sinonimlər: dək-cən-kimi-qədər, tərəf-doğru-sarı-qarşı, kimi-tək və s.

Antonimlik demək olar ki, bütün dünya dillərində müşahidə olunan leksik hadisədir. Belə sözlər fonetik baxımdan müxtəlif cür yazılmasına və onlar bir-birinə əks mənaları bildirir. Antonimlər dildə təzad yaradan ən mühüm vasitədir. Biz gündəlik danışığımızda onlardan geniş şəkildə istifadə edirik. Eləcə də bədii üslubda antonimlər əsərin bədii gücünü artırmağa kömək edir. Məsələn,

Cavablar dolaşır, suallar dərin,
Ömrün *baharımı*, yoxsa *qışımı*?
Divana çarmıxa çəkilənlərin
Aman istəməsi yalvarışımı? (Yaqub, 2006:191).

Arzular muncuq tək düzülər səfə
Çatdırar ömrünü şana, şərəfə
Sanki söz deyirəm birinci dəfə
Yaxına, uzağa nə demişəm ki.. (Yaqub, 2006:168).

Ey insan, hayana qaçırsansa qaç,
Savabla günahın arasındasan.
Sağında gündüz var, solunda gecə
Axşamla sabahın arasındasan (Yaqub, 2006:15).

Antonim sözlərin dilimizdəki digər semasioloji vahidlərdən fərqi belə sözlərin həmin dilin daşıyıcılarının həyatına hələ erkən yaşlardan daxil olması və istifadə edilməsidir. “*Antonim sözləri dildəki digər leksik vahidlərdən fərqləndirən ən başlıca xüsusiyyətlərdən biri bu sözlərin dil daşıyıcılarının həyatına lap erkən yaşlardan daxil olmasıdır. Belə ki, lap erkən yaşlarımızdan, hələ tam, kamil ünsiyyət bacarığına malik olmadığımız körpəlik illərində belə şirin konfeti acı bibərə, sərin suyu isti çaya, dadlı yeməyi dadsız pəhriz etdiyimizi bu və ya digər şəkildə ifadə etməyi bacarıyıq. Beləliklə də, həyatın təzadlı hadisə, əşya və münasibətləri barədə bizdə ilkin, primitiv fikirlər yaranmış olur*” (Qasımova, 2017:70). Deməli, antonim sözlər istifadə imkanlarına, eləcə də işlənmə məqamına görə digər leksik vahidlərdən fərqlənir. İnsan yarandığı gündən ətraf aləmlə təmasda olur, onun təfəkkürünün inkişafı ilə əlaqədar olaraq gecəni gündüzdən, şirini acıdan, istini soyuqdan ayırır.

Ə.Dəmirçizadə antonimlərdən bəhs edərkən yazır ki, “*Sözün antonim olub-olmamasını müəyyən edərkən tək bir sözün ehtiva etdiyi iki əks, zidd məna ilə, ayrı-ayrılıqda götürülmüş iki sözün bir-birinə qarşı yaratdığı əks mənaları fərqləndirmək vacibdir*” (Dəmirçizadə, 1962:135). Amma biz belə sözləri antonim hesab edilməsinin tərəfdarıyıq. Məsələn, yaman sözünə yaxşı sözü antonim hesab edilir. Bir sözlə, antonimlər dedikdə dildə bir-birinə zidd, əks olan sözlər nəzərdə tutulur.

Ancaq özümündü itən sözlərim,
Haqqındı göyərrib bitən sözlərim
Yerin qulağına çatan sözlərim
Göyün üzündəki mələkdən gəlib (Yaqub, 2006:57).

Antonim sözlər mənə cəhətdən bir-birinə əks olduğu üçün onları müəyyən sistemə salmaq mümkündür. Həm də antonimlər semasioloji sistemə daxil olduğu üçün onları ifadə etdikləri mənalarına görə müəyyən qruplara bölürlər:

1) İlk növbədə, əlamət və keyfiyyət bildirən antonim sözləri qruplaşdırmaq olar. Dilimizdə belə antonimlər çoxluq təşkil edir.

Əlamət bildirən antonimlər: arıq-kök, ağ-qara, gözəl-çirkin, hündür-alçaq, enli-dar, uzun-qısa, qoca-cavan, əyri-düz və s.

Bir gözəl çıxanda çəmən, düzə,
Fikir ver yanağa, nəzər sal üzə.
Gözəllik baxarmı, *əyriyə düzə*,
Demə ki, əyridi, qaş da gözəldir (Yaqub, 2006:65).

Keyfiyyət bildirən antonimlər: ağıllı-axmaq, xəsis-əliaçıq, qəddar-mehriban, sadıq-vəfasız və s.

2) Müəyyən hadisə və proseslərlə, hal-hərəkətlə bağlı yaranan antonimlər: ərimək-donmaq, işıq-qaranlıq, oturmaq-durmaq, ağlamaq-gülmək, getmək-gəlmək və s.

3) Müəyyən zaman anlayışı ifadə edən antonimlər: gecə-gündüz, səhər-axşam, gec-tez, yay-qış, əvvəl-axır və s.

Mən bir kənd adamıyam, sığmıram şəhərlərə,
Allahım, qaytar məni, geniş düzlərə qaytar.
Gecələr ulduz dərim göylərin yaxasından,
Dan yerinə qovuşdur, saf *gündüzlərə* qaytar (Yaqub, 2006:76).

Düşüb ömrün *axşamı*, *səhər* gedib, dan gedib,
Qandakı təpər gedib, damardakı qan gedib.
Hər dəfə dərd gələndə canımızdan can gedib
Qaytar gücü, qüvvəti, heysiz dizlərə qaytar (Yaqub, 2006:76).

4) Hər hansı yer, məkan anlayışı bildirən antonimlər: Məsələn, ora-bura, uzaq-yaxın, dərə-təpə, yuxarı-aşağı, dağ-dərə və s.

Antonimləri nitq hissələrinə görə aşağıdakı kimi qruplaşdırma bilərik:

1) İsim kimi işlənən antonimlər: sevinc-kədər, göy-yer, dağlıq-düzənlik, gecə-gündüz və s.

Kədər bir deryadır, *sevinc* qətrədi,
Dinmək istəyənin dili büdrədi.
Məkkə silkələndi, Kəbə titrədi,
Həzrəti Əliyə qəsd olan gecə (Yaqub, 2006:35).

Yerdən göyə ilahidən razıyam
Özüm üçün yaşamadım çox şükür.
Kimə bəxtəm, kimə qismət, yazıyam
Özüm üçün yaşamadım, çox şükür (Yaqub, 2006:127).

2) Sifət kimi işlənən antonimlər: Məsələn, böyük-küçük, gözəl-çirkin, yaxşı-pis, çətin-asan, quru-yaş, uzun-gödək və s.

3) Zərf kimi işlənən antonimlər: Məsələn, yaxın-uzaq, irəli-geri, sağa-sola, ora-bura, yuxarı-aşağı və s.

4) Say kimi işlənən antonimlər: az-çox və s. Dilimizdə say kimi işlənən antonimlər azlıq təşkil edir.

Nəticə

Semasioloji söz qruplarına daxil olan omonimlər, sinonimlər, antonimlər nitqə canlılıq gətirir və onu üslubi cəhətdən zənginləşdirir. Sinonimlərdən istifadə etdikdə nitqdə yersiz təkrarların qarşısı alınır.

Hər hansı bir məsələni daha dəqiq və ətraflı çatdırmağa imkan verir. Omonimlər ilk baxışda nitqdə anlaşılmazlıq yaratdığı kimi düşünəlsə də, o da üslubi cəhətdən dilə canlılıq gətirir. Antonimlər təzad yaratmaqla insanın nitqini canlandırır və üslubi keyfiyyətləri baxımından omonimlərdən fərqlənir. Antonimlər insanların nitqinə körpəlikdən daxil olur, ona özünü ifadə etmək imkanını qazandırır.

Ədəbiyyat

1. Qurbanov, A.M. (1985). Müasir Azərbaycan ədəbi dili. Bakı: Maarif, 405 s.
2. Adilov, M.İ., Verdiyeva, Z.N., Ağayeva, F.M. (1989). İzahlı dilçilik terminləri. Bakı: Maarif, 358 s.
3. Mahmudova, R.D. (1996). Azərbaycan dilində şəkilçilərin omonimliyi. Fil. elm. nam..dis. Bakı: BDU, 145 s.
4. Həsənov, H.Ə. (1990). Müasir Azərbaycan dilinin leksikası. Bakı: Maarif, 306 s.
5. Xəlilov, B.Ə. (2008). Müasir Azərbaycan dilinin leksikologiyası. Bakı: Nurlan, 442 s.
6. Əfəndiyeva, T.Ə. (1980). Azərbaycan dilinin leksik üslubiyyəti. Bakı: Elm, 250 s.
7. Müasir Azərbaycan dili: Üç cildə, I c. (1987). Bakı: Elm, 322 s.
8. Məmmədov, N.N. (1961). Dilçiliyin əsasları. Bakı: Maarif, 258 s.
9. Hüseynzadə, M.H. (1954). Müasir Azərbaycan dili. Leksika, Fonetika, Morfologiya. Bakı: ADU nəşriyyatı, 241 s.
10. Yaqub, Z. (2006). Seçilmiş əsərləri. İki cildə, I cild. Bakı: Şərq-Qərb, 248 s.
11. Qasımova, M. (2017). Azərbaycan və ingilis dillərində semasioloji söz qrupları. Fil.üzrə.fəlsəfə. dok. almaq üçün təq. dis. Bakı, 155 s.
12. Dəmirçizadə, Ə.M. (1962). Azərbaycan dilinin üslubiyyəti. Bakı: Azərtədrisnəşr, 271 s.

Rəyçi: f.ü.f.d. Pərvanə Paşayeva

Göndərildi: 10.09.2022

Qəbul edildi: 17.11.2022